

[Holstein.]

udvalgets Opgave reelt er bortfaldet, vedbliver at oppebære fra Juli 1927 til April 1928 samme Honorar, som de oppebar i Tidsrummet fra Marts 1926 til Juli 1927. Selvfølgelig er det først og fremmest den daværende Handelsminister, som maa dadles, ikke alene for, at han lod dette passere, men lod det passere uden i mindste Maade at spørge eller underrette Finansudvalget, men jeg mener rigtignok ogsaa, at de paagældende øverste Embedsmænd i Tremandsudvalget er i høj Grad at dadle for deres Optræden og Handlemaade i denne Sag. Det er et overmaade slet og daarligt og demoraliserende Eksempel, som de tre Embedsmænd i Tremandsudvalget foregaar Befolkningen, foregaar underordnede offentlige Embedsmænd og Privatfunktionærer med, naar de finder det naturligt og passende at oppebærer de Honorarer, de har oppebaaret for Tiden fra Juli 1927 til Foraaret 1928. I mine Øjne kan en saadan Optræden og Handlemaade kun karakteriseres som Korruption.

Formanden: Jeg maa anmode det ærede Medlem om ikke at angribe Embedsmænd, som ikke er i Stand til at forsvare sig her, men at rette sin Kritik mod en Minister eller Tingets Medlemmer.

Holstein: Ja, jeg kan selvfølgelig ikke vente Forsvar fra de paagældende her, men det staar dem dog frit for at forsvare sig offentligt bagefter, mine Ord er jo henvendt til Offentligheden. Men jeg bøjer mig selvfølgelig for den højtærede Formands Udtalelse, og jeg skal saa heller ikke fortsætte med Kritikken af de paagældende Embedsmænd. Jeg maa dog blot have Lov til at sige for mit Vedkommende, at jeg har forstaaet Rigsdagens og navnlig Folketingets forfatningsmæssige Opgave saaledes, at den udøver Kontrol med Administrationen og følgelig ogsaa med Honorarer og Lønninger til Embedsmænd. Jeg kan ikke indse andet end, at dette forfatningsmæssigt er Rigsdagens Pligt, og at det er berettiget at drøfte saadanne Spørgsmaal. Jeg forstaaer altsaa paa den højtærede Formand, at Formanden ikke mener, det er konstitutionelt berettiget, og saa maa jeg altsaa bøje mig for Formandens Kendelse.

Formanden: Een Ting er at omtale Spørgsmaalet, en anden Ting er at rette Angreb af den Art paa de paagældende Embedsmænd, som det ærede Medlem gjorde.

Holstein: Ja, saa skal jeg søge at modulere min Kritik. Jeg skal saa blot sige, at jeg skal ikke beskæftige mig med de underordnede Embedsmænd i Tremandsudvalget, som gik igen i Tomandsudvalget, og hvoraf den ene var Fuldmægtig i Handelsministeriet og den anden i Bankinspektoratet, for jeg vil i en Sag af en Størrelse og Betydning som denne ikke beskæftige mig med, hvad Englænderne kalder „small officials“, men kun med „big officials“, og jeg mener, som sagt, at de, der først og fremmest fortjener Kritik og har Ansvar, er den højtærede daværende Handelsminister og de paagældende Embedsmænd. Jeg vilde finde det rimeligt og naturligt, om de paagældende Embedsmænd havde saa megen Sømmelighedssans, at de tilbagebetalte de Honorarer, som de har oppebaaret for Tiden fra Juli 1927 til Foraaret 1928, for ganske vist er disse Honorarer udbetalt af Banken, men de er udbetalt af en insolvent Bank, som kun ekisterer og opretholdes i Kraft af Skatteborgernes Penge, altsaa de paagældende Embedsmænds Medborgeres Penge.

Jeg vil dernæst tilføje, at jeg synes, der med ikke mindre Grund kan rettes Kritik imod Nationalbankens Direktør, Hr. Green, fordi han som Nationalbankens Tillidsmand i Tomandsudvalget ikke har undset sig ved at oppebære Honorar af den insolvente statsgaranterede Bank. Ja, jeg forstaaer ikke, at en Nationalbankdirektør i en saadan Situation vil være en saadan Handlemaade bekendt. Det strider ganske mod mine Begreber og mine Principper om det tilbørlige og sømmelige i offentligretlige Forhold. Jeg vil derfor finde det ikke mindre rimeligt, om Nationalbankdirektør Green tilbagebetaler det Honorar, som han har oppebaaret i Tiden fra Juli 1927 til Foraaret 1928, og jeg vil finde det rimeligt, at Tinget opfordrer den højtærede Handelsminister til at henstille til de paagældende Embedsmænd og til Nationalbankdirektør Green at give Afkald paa de Honorarer, de har oppebaaret i det nævnte Tidsrum. Jeg synes, at det vilde være den værdigste og mest korrekte og passende Handlemaade overfor den offentlige Mening og overfor den Befolkning, hvis Interesser de paagældende i denne Sag var sat til at varetage som Befolkningens betroede Tillidsmænd. Naar der fra saa mange Sider høres Tale om, at Embedsmændenes Lønninger er saa lave, at vort Samfund staar i Fare for, at den højere Embedsstand proletariseres, saa kan jeg ikke sige andet end, at jeg synes, at vi Gang paa Gang har